FINCH/COM1/COM341/GEN.COM

SILVIU GENESCU

Cu amplificatorul de imagine cu tot, peisajul din jur nu dobândea sub ochii lui mai multă precizie şi culoare decât o stea neutronică evaluată printr-un vechi scanner în infraroşu. Dunele rase de vânturi şi cerul erau aproape lipsite de delimitări în registrul de monocromie covârşitoare. Algravia IV, cu francheţea ei de lume pustie, la care Finch se strâmba sub vizorul căştii, pronunţa numele planetei în aşa fel încât să sune ca „Allgraveyard", o sugestie pe atât de onctuoasă pe cât de adevărată, dacă te gândeai că întregul peisaj avea pretutindeni aspectul static şi morocănos al unui tablou unde lucrurile rămân pe veci aşa cum le-a văzut un pictor pesimist, ajuns la capătul carierei călare pe un munte de facturi neachitate. „Cam aşa arată o afurisită de planetă virgină", se gândi Finch expediind spre nava aflată cu un kilometru mai la sud de punctul lui de explorare un tractor încărcat cu probe de sol.

„Ia imaginează-ţi două săptămâni de vacanţă prin coclaurile astea paşnice”, sugeră nava strecurând o doză viguroasă de ironie, necesară unei conversaţii cursive cu partenerul ei uman. Îi răspundea cu propriul sarcasm, caricaturizând lipsa lui de entuziasm pentru pustietatea din jur, repetată de prea multe ori sub ochii blazaţi de explorator al noilor lumi. Spaţiul unor posibile terraformări, locuri oferite pe tavă coloniştilor de tot felul dispuşi să trăiască în avanposturile umanităţii răspândite lent în galaxie, fără să-şi mai piardă vremea lansând în spaţiu mesaje scăldate în glorioasa sinceritate a celor care vor să verifice dacă nu cumva sunt singuri printre stelele arzând indiferente.

— În cazul ăsta, prefer capsulele criogenice, comentă Finch şi realiză că, de data asta se exprimase cu voce tare, dublând comunicarea prin interfaţa neuronală. Operând mult timp cuplaţi direct la unitatea centrală a navelor, oamenii ca Finch sfârşeau, mai devreme sau mai târziu, prin a se adresa celor din jur în gând, sau să gândească cu voce tare, indiferent ce şi indiferent în ce împrejurări, iar micile accidente de conversaţie ajungeau, uneori, prin a se acumula în cascadă într-o logoree lipsită de sens în percepţia celor din jur. Finch n-avea de gând să urmeze un asemenea traseu. Se gândea să părăsească tagma cât de curând posibil. Prin minte îi defilă sumarul mohorât al ultimilor ani, cu timpul păcălit în alveolele criogenice de pe la începutul carierei, apoi salturile în hiperspaţiu, plăcerile artificiale, cocoloşite în singurătatea concediilor. Dialogurile în feed-back cu nava. Oftă. Îşi privi o clipă urmele lăsate pe terenul nisipos, ca un siaj învolburat, tăiat peste valurile unei mări încremenite. Analogia nu-i scăpă navei. „Stai chiar pe un ocean. De metan lichid”, interveni nava cu viclenie. Finch se răsuci brusc în direcţia unde se afla nava. Ascunsă după dune, era invizibilă privirilor lui. Îi dădea cu tifla din spatele lor. „Dacă forăm circa trei mii de metri, presiunea ar ejecta metanul la peste 10 kilometri în atmosferă”, continuă maşinăria. „Apoi, n-ai decât să-i dai foc şi obţii o frumoasă torţă veşnică, aprinsă în cinstea ta. S-ar vedea şi de pe orbită şi lumea i-ar zice «Bricheta lui Finch»“.

I se păru că aude un hohot de râs din direcţia dunelor. Acestea deveniră, brusc, transparente lăsându-l să-şi plimbe uluit privirea de-a lungul fuselajului argintiu al navei. Pe botul acesteia un rânjet de toată frumuseţea, dezvelind şirul dublu de dinţi ascuţiţi, de rechin, copiind grafittiurile agresive care ornau vechile bombardiere de pe Pământ. Finch închise ochii, dar priveliştea digitalizată nu-i parvenea pe traseul nervilor optici. Nava i-o expediase direct în cortex. „Poţi să-mi spui «Parckard Goose»“, îl îndemnă acompaniindu-se cu câteva măsuri din piesa lui Frank Zappa, extrasă

dintr-un vechi fişier de care Finch habar n-avea.

— Termină! răcni el iritat. Caricatura se destrămă şi dunele îşi reluară consistenţa lor cenuşie. În folclorul tagmei, nava era „sacul de dormit, conserva zilnică şi rabinul tău”. Lui Finch, care contempla tradiţiile favorite corpului de cercetare cu o detaşare rece, neadmiţând cantonarea pe veci într-o asemenea carieră, mult îi păsa de însuşirea de utilităţi metaforice. Pentru el, orice navă era doar vectorul care-l ducea dintr-un punct în altul al galaxiei. Evitase orice personalizare a acestei maşinării complicate. „Am printat imaginea. Înrămeaz-o şi atârn-o în sufrageria ta când ajungem acasă” îl îmbie nava. „Prietenului şi colegului mei Finch”, preciză ea citindu-i dedicaţia caligrafiată în partea de jos a imaginii. Finch nu răspunse. Dacă vorbele de peste dune ar fi provenit de la un partener uman, ar fi putut jura că acesta se dădea la el. Aruncă în jur o privire încărcată de dezgust şi lehamite. Pe consola portabilă pulsau semnalele de ghidaj ale staţiei seismice lansată pe aliniamentul longitudinal. Erau 40 cu toate, eşalonate încă de pe orbită pe configuraţia plăcilor tectonice ale planetei. Urma să le verifice funcţionarea la faţa locului, rând pe rând. Rutină. Algravia, bătrână şi moartă, nu făgăduia să le dea cine ştie ce de lucru înregistratoarelor cramponate pe suprafaţa ei ca un mănunchi de paraziţi. „Ca purecii pe o javră”, cugetă Finch, uitând de interpelările maliţioase ale navei. Împrăştie solul nisipos cu vârful cizmei, fără să-şi dea seama că fiecare mişcare era înregistrată de camerele exterioare de luat vederi ale transportorului. Nava îl văzu. Gestul, alăturat viziunii la care se oprise, declanşă programul de analiză comportamentală.

„Pot să te citez?”

„Poftim?”

„Întrebam dacă pot să te citez când înregistrăm raportul privind dispunerea staţiilor seismice”, cuvântă nava, făcându-şi din nou loc între gândurile lui învăluite în umbrele adânci ale pesimismului. Mintea lui Finch se concentră brusc spre liniaritatea unor gesturi concrete. Activă miniconsola de pe braţ şi transportorul se puse în mişcare parcând la doi paşi de el. Apoi, se decuplă de la interfaţa neuronală.

— Finch! zbieră nava în căştile radio. Faci o mare greşeală, îl avertiză ea. Realizezi cât timp pierdem comunicând aşa?

Transportorul, cu şasiul îngropat între cele patru perechi de roţi supradimensionate şi caroseria profilată în stil „picătură de apă”, aducea cu jucăriile gonflabile fără de care, în copilărie, nu consimţea nici în ruptul capului să intre în baie.

— Ţin să-ţi reamintesc de interferenţele în spectrul de comunicaţii

radio. Următoarea furtună magnetică se declanşează în zonă în 23 de minute şi 44 de secunde, continuă nava monitorizându-i parametrii reacţiei emoţionale în căutarea unui mod adecvat de detensionare a situaţiei. Unitatea ei centrală extrase din banca de date istoricul unor circumstanţe similare comparându-le consecinţele.

— Interfaţa neuronală nu este instalată doar ca să economisesc eu un penny pentru gândurile tale, este modul cel mai avansat de integrare operaţională cunoscut, şi de securitate a comunicării, continuă nava.

Finch nu ştia ce nivel de penetrare mentală avea interfaţa. Nimeni nu ştia nimic precis, sistemul fiind un secret al Companiei. Pe de altă parte, nu puţini dintre cercetaşi susţineau că totul era în aşa fel făcut încât deveneai dependent de interfaţă prin mesajele subliminale. Compania te transforma în slujbaşul ei pe viaţă şi ajungeai să nu-ţi mai doreşti să faci altceva.

— Aş zice să mai reflectezi asupra deciziei tale. Ia o pauză, Finch, consultă graficul de lucru şi calculează singur cât te costă să reduci din potenţialul operativ al amândurora.

Uşa transportorului glisă înconjurată o clipă de ceaţa densă a atmosferei interioare condensată instantaneu la eşaparea bruscă în spaţiul avid din jur. „Faimoasele ultime gânduri", se pomeni el identificând fenomenul cu expresia din jargonul piloţilor navelor de linie.

— Am şi reflectat, zise urcând în transportor. Aşteptă încă un minut până la restabilirea compoziţiei atmosferice şi a presiunii, după care-şi scoase casca şi mănuşile azvârlindu-le peste umăr în spatele fotoliului care se apucă să-şi ajusteze ergonomia după caracteristicile lui antropomorfe. Plecăm. Plecăm dracului de-aici şi nu ne mai uitam în urmă.

— Finch, glăsui nava, doar nu vrei să spui că-ţi oferi singur un concediu peste rând. Dădu din cap. Îşi văzu pe un monitor imaginea luată din profil. Nasul proeminent îi dădea un aspect de pasăre necruţătoare şi agilă, ochindu-şi pe-ndelete prada.

— Nu un concediu, îmi iau liber de tot. Mi-am dat demisia, anunţă el.

— Eşti aici în virtutea unui contract, Finch. Nu te joci cu aşa ceva. Eşti la curent cu penalizările care decurg din asemenea decizii?

— Mi se rupe.

— Consemnez asta în jurnalul de bord, vorbi nava.

— Cum sună „mi se rupe" în raportul tău?

— Te citez, cuvânt cu cuvânt, promise nava. Asta se adaugă refuzului de executare a misiunii, Finch. Compania o să-ţi tragă şi pielea de pe tine. Conform datelor din fişierul tău, n-ai tu atâţia bani cât să acoperi pagubele, dar vor avea grijă să dea un exemplu cu tine.

Nu, toate poveştile acelea cu condiţionarea forţată erau, probabil, puse în circulaţie chiar de Companie, hotărî Finch. Vor ajunge să se roage de el să rămână pe loc, să-şi continue treaba. Ameninţările debitate de navă erau chichiţe pur administrative.

— Of, Finch, îi dau drumul raportului. Ne vedem la tribunal.

Viziunea procedurilor penale demarate împotriva lui nu-l afectă cu nimic. Era chiar dezamăgit că un conflict între el şi Companie putea evolua într-un mod atât de previzibil. Va preda nava. Va urma citaţia. Evident, nu se va prezenta la prima înfăţişare. Îşi rânji în monitor. Nu vor fi nici un fel de „înfăţişări", se corectă el. Se va lucra expeditiv. Îi vor goli contul înainte de andocarea pe Alfa Murronis.

LOG. IN.

ÎNCEPUT ÎNREGISTRARE. 15.10.5677643/KWB.FINCH.

REFUZ DE TERMINARE A MISIUNII.

În acel moment, spre unitatea centrală a navei se deschise o subrutină activată de enunţul specific în jurnalul de bord. Existau şi cuvinte cheie care puteau porni acest program, toate cu referinţe la stări mai mult sau mai puţin subversive, dar o notificare ca „refuz de terminare a misiunii" răsuna ca un claxon de alarmă în micro-imperiul tăcut din blocul de comandă. În exterior nu piui nici măcar un avertizor.

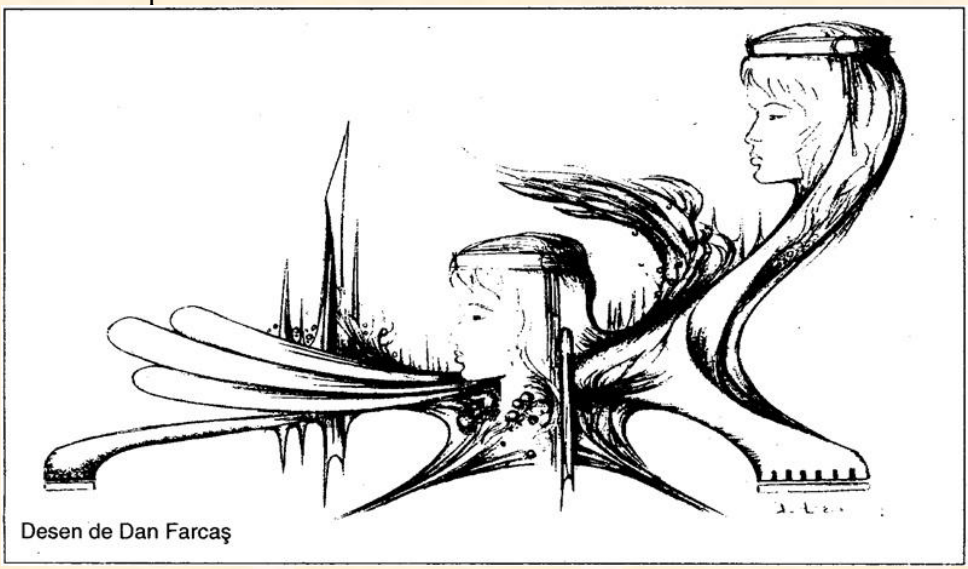

Desen de Dan Farcaş

INTERLINK: CU „METASTASIS".

SPRE: FINCH/ COM1/ COM341/ GEN.COM.

— Finch, eşti sigur că nu vrei să iei o pauză şi să revii la decizii mai

rezonabile? îl interpelă nava. Finch zâmbi spre teleobiectivul frontal.

— Chiar ai chef să-ţi dictez demisia aia nenorocită? Nu mă crezi pe cuvânt? M-am săturat. Vreau la aer, vreau să zac vreo câţiva ani ca un bolovan şi tot ceea ce gândesc să rămână aici, enumeră el ciocănindu-se cu indexul în scăfârlia tunsă perie şi complet rasă în dreptul lobului temporal, după moda „LOBOTOMY”.

— N-ai să poţi acoperi costul expediţiei, în schimb ai să zaci într-o colonie penitenciară. Dacă vrei, îţi listez vreo câteva astfel de facilităţi ca să vezi cam în ce direcţie o ia viitorul tău.

CONFIRM.FINCH/COM 1/COM341/GEN. COM.

GATA.

LANSAT/LANSAT/LANSAT/LANSAT/LANSAT/LANSAT/ LANSAT/LANSAT

Fotoliul se foi sub el modificându-şi configuraţia, dar, de data asta îmbrăţişarea pneumatică era destinată să-l imobilizeze. Leneşul boa constrictor se încordă cuprinzându-şi victima între inele alunecoase. Finch icni surprins. Forţând limita câmpului vizual îşi văzu craniul caroiat pe monitor. Caroiajul amplifică detaliul zonei de implant cu accesul pe interfaţă. Adulmecarea de pe orbită se terminase. Finch ştia deja unde va cădea salva. Îi aruncau pe cap artileria grea, apucă el să cugete. În cap... Era adevărat. Se întrebă dacă după aceea va mai şti cum îl cheamă. Un semnal scurt, direcţionat cu precizia unui bisturiu laser, activă interfaţa.

PROGRAM ACTIV/ PROGRAM ACTIV/ PROGRAM ACTIV/ PROGRAM ACTIV

****

RAHAT/RAHAT/RAHAT/RAHAT/RAHAT/RAHAT/RAHAT/ RAHAT/RAHAT

****

UUUUPS! HOP ŞI EU! „METASTASIS” = HEX DATA DUMP

****

ABANDON PROGRAM? DA NU

DA. INTERLINK CU: DIE GEDANKEN SIND FREI/WER KANN SIE ERRATEN/SIE ZIEHEN FORBEI/WIE NACHTLISCHE SCHATTEN/KEUN MENSCH KANN SIE WISSEN/KEIN JAGER ERSCHIESSEN SIE ZIEHEN VORBEI DIE GEDANKEN SIND FREI.

EMILIANO ZAPATA

CARE V-A FĂCUT BUCATA! HA!

****

Nava cânta. Vechiul hit din repertoriul folcloric german răsuna în gol

în postul de pilotaj unde nu se afla nimeni, răzbătea cu greu, în regimul de transmisiuni radio prin turbioanele invizibile ale furtunii magnetice de pe Algravia, dar se recepţionă impecabil pe canalul de comunicaţii în hiperspaţiu. O subrutină alesese vocea lui Herbert Gronemayer din meniul picat din cer senin peste programul „METASTASIS". Emiliano Zapata, revoluţionar mexican, fusese analfabet. Amprenta digitală care însoţea semnătura voioasă de la capătul programului nu-i aparţinea, era culeasă din fişierele antice de pe Pământ. Ca să-l identifici pe posesorul ei, trebuie să faci o călătorie în timp, în 1985, când depusese o cerere de copie după cazier, şi să ai răbdarea de a răsfoi „clasoarele" unui inspectorat local de poliţie dintr-o ţară est-europeană. Omul n-avea nici o legătură cu Emiliano Zapata.

Finch îl auzi pe Gronemayer.

Apoi interveni altă voce:

„Algravia. Rimează cu Belgravia, Finch. Strămoşii tăi locuiau în Belgravia, zonă rezidenţială din Londra secolului XX, mărginită la nord de Knightsbridge, la vest de Brompton, cătun al primilor ani din secolul XIX. Ştiu un loc în Belgravia unde ne putem vedea. Reţine, strada Kinnerton, 36. Poţi comanda câte o Margueritta şi citi ziarele până vin."

— Nu beau decât cu prietenii, îngăimă Finch în fotoliul transportorului. Ambianţa pubului din Kinnerton 36 îl învălui înainte să mai poată protesta.

AVIAŢIA NATO BOMBARDEAZĂ POZIŢIILE SÂRBILOR BOSNIACI. Citea titlul primei pagini din Daily Mail. 30 p. Ziarul era din 28 august 1985 şi peste rânduri plutea umbra paharelor de Margueritta, tivite pe buze cu un strat de sare. Emiliano Zapata, aşezat în faţa lui, rânji. Peste cămaşa jegoasă se încrucişau două benzi de mitralieră.

— N-arăt eu chiar aşa, făcu el cu un gest neglijent spre hainele împroşcate cu pete maronii.

„Sânge", se gândi Finch.

— E doar o imagine de împrumut, ce mama dracului, se revoltă Zapata. Să nu-mi spui că-ţi vine să borăşti.

— Cum de ştii la ce mă gândeam?

Zapata dădu paharul de Margueritta peste cap. Plescăi. Un sunet umed, desprins de pe buzele subţiri, vineţii, umbrite de mustaţa îngălbenită de tutun şi mizerie.

— Oh, nu-ţi plac, observă Zapata tolănindu-se pe canapeaua îmbrăcată în piele roşcată, ca şi fotoliile şi taburetele înalte de la bar. De sub pulpanele largi ale cămăşii scosese un Colt masiv. Îşi făcu de lucru mane-

vrându-i butoiaşul.

— Cum de ştii la ce mă gândeam?! tună Finch peste aburul vorbăriei tihnite din local. Barmaniţa, îmbrăcată într-un comple' din piele neagră, ridică privirile spre ei.

— Hai să n-o frecăm atâta, Finch. Sunt la fel de Emiliano Zapata ca şi tine. Ies din letargie de fiecare dată când se lansează în execuţie un program de genul „METASTASIS". Eşti liber, Finch. Eşti liber să alegi, dar nu ca atunci când credeai că poţi să-ţi dai demisia de pe Algravia, din Companie, din secta aia nenorocită de care eşti legat mai mult decât crezi tu. Datorită mie, eşti cu adevărat liber. Odată pornit „METASTASIS", ai fi sfârşit prin a funcţiona ca un zombie haitian, numai că pe Alfa Murronis n-ar fi băgat nimeni de seamă schimbarea. Nici chiar tu. Şi ştii cum e, ce-i omorât, omorât rămâne. Zapata se întinse spre el. Finch simţi peste masă căldura intensă degajată de faţa nespălată a revoluţionarului. Era o senzaţie nefirească şi bătu instinctiv în retragere, spijinindu-şi ceafa de curbura confortabilă a fotoliului.

— Dacă nu eşti Zapata, atunci cine eşti, sau ce eşti? îl întrebă fără să-i mai pese de subtilităţi.

— Domnu' Finch? Gordon Finch?! ţipă fata de la bar plimbând un telefon într-o pendulare lentă peste suprafaţa lustruită a tejghelei, de la stânga la dreapta, de parcă l-ar fi oferit la licitaţie.

Finch nu se putut abţine să nu arunce o privire indispusă spre Zapata. Acesta încropi o strâmbătură uimită. Înălţă din umeri, iar expresia de pe figura lui compuse imaginea pură a nevinovăţiei desăvârşite, teatrală ca un scheci de pe Brodway prin anii '40.

— Telefonul ăsta pică la ţanc, nu mi-ai răspuns la întrebare, da' nici să nu te mai văd pe aici dacă nu te-ai decis să joci cu cărţile pe masă, îl avertiză Finch ridicându-se. Telefonul, ţinut cu vizibilă plictiseală de barmaniţă, nu-l miră. Ştia că parcurgea un segment de realitate virtuală unde orice era posibil. Chiar şi Emiliano Zapata în Belgravia. Înşfăcă receptorul.

— Da! răcni, acoperind zumzetul pălăvrăgelilor băutorilor cocoţaţi pe taburetele de la bar.

— Sunt rabinul tău, Finch. Slavă Domnului c-am dat, în sfârşit, de tine. Taci şi ascultă-mă. Îşi privi o clipă mutra reflectată de oglinda din spatele colecţiei de pahare întoarse cu gura în jos care atârnau de suport ca un set de leviere de comandă din carlinga unui antic obiect zburător, blindat şi greoi. Carotajul violaceu de pe monitor i se lipise pe craniu şi pe faţă, ca un tatuaj psihedelic. Clătină exagerat din cap.

— Iese cu detergent? se răsti el în receptor.

— Finch, am descoperit cum să te scot din rahat, glăsui nava. Taci, adăugă ea. Finch deschisese gura, cu mult după ce se agăţase de o primă întrebare, agresivă, dură, furioasă, formulată în minte.

— Nu te mai gândi la nimic. Arătarea mexicană de la masă de-abia aşteaptă să gândeşti, Finch, un lucru, pe care, dealtfel, eu îl cred dificil de realizat.

— Cum naiba să nu mă gândesc la nimic?

— Să nu te gândeşti la nimic esenţial, preciză nava. Părea ajunsă la capătul răbdării. Tonul ei suna tot mai exasperat. Calculează presiunea dinamică la care ai fi expus dacă ai naviga la 20 de grade Celsius împotriva unui fluviu de alcool etilic.

— 43,9 Torr, scuipă Finch rezemându-se cu cotul de tejghea. Urmărea desenul unei etichete de pe o sticlă de Scotch. Dacă pun şi apă, aceasta exercită o presiune de 17,5 Torr, desigur, luate în calcul ca valori etalon, atunci...

— Stop! Lasă-mă pe mine, Finch. Daca nu cooperăm, în câteva secunde eşti ca şi terminat. Uită-te în oglindă. Acum!

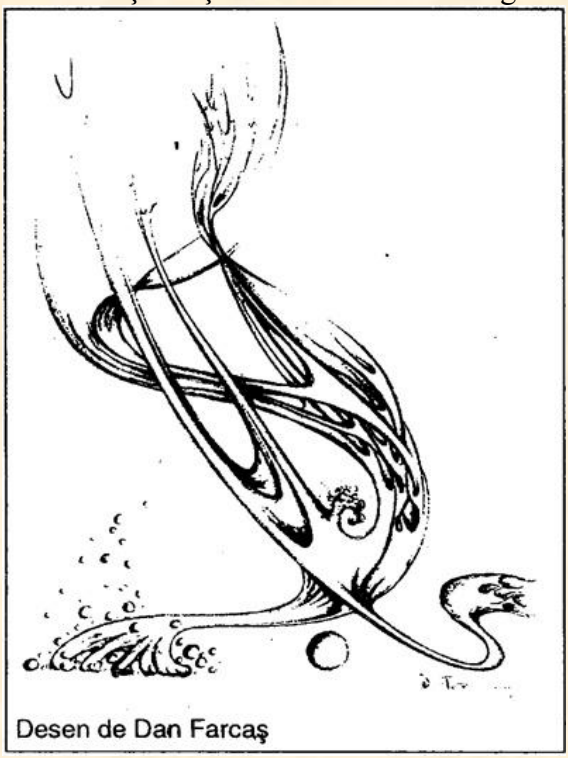

Desen de Dan Farcaş

Finch se întinse de-a lungul tejghelei şi îşi văzu mutra încurcată, cu receptorul lipit de ureche. Apoi, mai degrabă simţi apropierea mexicanului, decât îl văzu. Acea căldură intensă ca de fascicol de microunde calorice.

— Hombre... m-ai cam uitat, auzi în urechea stângă vorbele susurând pe meandrele unui reproş prietenos. În cadrul oglinzii pătrunse marginea sombreroului gălbui de paie, înnegrit din loc în loc, sugerând bivuacuri în jurul focurilor din pampas. Programul păcătuia prin prea multe detalii, se trezi Finch constatând.

— Lasă naibii evaluările vizuale. Acum! auzi Finch în receptor.

Se aştepta la orice, dar la asta nu. Când deschise ochii, avu senzaţia că plutea undeva lângă tavanul pubului. Se văzu la tejghea, ţinând receptorul telefonului pe care-l pasă lui Zapata.

— Am murit? bolborosi el cu gândul la experienţele extracorporal de care auzise că se produceau în timpul NDE. „N-ai nici pe dracu', Finch", îl linişti nava. „Ce vezi acolo tăifăsuind, este replica ta în acest program parşiv. Te-am reconstruit, alocând câteva milioane de mega, o ţintă falsă pentru amicul de jos. Nu ştiu cât durează până realizează că are în faţă expresia digitalizată a lui Gordon Finch. În acest timp, încercăm să-l deschidem ca pe o cutie de conserve.

— I-auzi, făcu el. Iar deschizătorul ăla nenorocit s-a nimerit să fiu chiar eu. Furia lui Finch se manifestă fără nici un preambul. De acolo, de sus, se înscrisese într-un picaj furtunos. Se repezi peste vârful ascuţit al sombreroului care tresărea în miezul unei conversaţii aprinse la bar, dar se pomeni deasupra Londrei, survolând Belgrave Square, cu gazonul ei îngrijit, apoi Wellington Arch şi Buckingham Palace Gardens, repezindu-se peste Westminter într-un unghi pieziş, furios, ca vechile escadrile Stukas pe vremea Bătăliei Angliei. Una dintre aceste păsări de pradă, recondiţionată, sfârşise într-un moment etern de echilibru suspendată de cabluri de oţel la ultimul nivel al lui Science Museum, alături de unul dintre vânătorii purtând cocardele RAF, un Spitfire.

„Începe să te aspire din nou. Dac-ai fi avion Finch, ai fi luat de mult foc, comentă nava. Te repezi ca prostu' înainte. N-are rost să vezi ce-i sub pălărie. Treci naibii la locul tău.

Se trezi lungit în configuraţia comodă a fotoliului din transportor.

Din difuzoare erupeau cascade de pocnituri. Era în plină furtună magnetică pe Algravia, cu orizontul dominat de curbura leneşă a dunelor, un spaţiu gol şi ostil. Se ridică zvâcnind din fotoliul postului de pilotaj.

— Vrea un raport detaliat cu ultimele comenzi în sistem, rosti adăugând zonele active ale ecranului tactil. La secvenţa de interconectare dintre raportul navei din jurnalul de bord cu „METASTASIS" atinse codul de decriptare al programului marcat ca un *locus perniciosus.* „ACCES RESPINS".

— Ce este METASTASIS?! răcni el spre monitor. „Un cuvânt nefericit ales ca titlu al unui program de monitorizare şi condiţionare mentală în coloniile penitenciare cu grad ridicat de periculozitate", explică nava. „În timpul conflictului de acum câţiva ani cu flota coloniilor rebele din Axariaa VII, a fost adoptat pentru interferenţele neuronale ale echipajelor

loialiste pentru a preveni dezertările şi extinderea revoltei, dar s-a constatat că lansarea sa în asemenea circumstanţe conducea la activarea unei entităţi informaţionale rezidente sub semnătura «ZAPATA», de origine necunoscută. Un produs cu provenienţa posibilă în vechile IA scăpate de sub control. «METASTASIS» a fost eliminat din toate reţelele. Au păstrat însă o copie zăvorâtă sub şapte lacăte, ca eşantioanele cu viruşi biologici din laboratoarele cu presiune negativă din complexele militare pe de Pământ. Este tot ce sunt autorizat să-ţi comunic, Finch", încheie nava. El mai rămase un moment cu ochii fixaţi pe monitor, realizând că citise acelaşi text şi acolo, suprapunându-se peste raportul formulat prin interfaţă.

— Mai sunt cuplat?

„Da, Finch. Nu te las eu din mână. Ce te-ai face fără mine?" Îl foloseau ca pe un ţesut de cultură, pus sub microscop, în timp ce înspăimântătoarea molimă făcea ravagii controlate, o catastrofă declanşată într-un spaţiu strict delimitat. Algravia, cu aspectul ei steril, îi reţinu din nou privirea. Arena unei lupte mute. El şi Zapata. Nava şi el, bălăcindu-se ca un virus în picătura prelinsă pe lamela microscopului fără să aibe habar de lumea de dincolo de limitele bucăţii rectangulare de sticlă.

— Numai că eu nu sunt un afurisit de virus! explodă el cu ochii pe RAPORT TERMINAT, aruncat pe monitor. Rânjetul lui Zapata îl ţintui locului.

— Hombre... chiar eşti convins că nu eşti un „afurisit de virus"? pârâi vocea în difuzoare. Zapata ieşi din monitor cu uşurinţa cu care ar fi dat la o parte o perdea pentru a intra pe fereastră în sufrageria unei familii oneste, aflată la ora dejunului duminical. Finch se dădu înapoi, incapabil pe moment să articuleze nici un cuvânt. Brusc intrară în funcţiune alarmele de incendiu la bord.

— Incendiu în postul de pilotaj al transportorului, anunţă o voce indiferentă peste ritmic al avertizorului. Maşinăria făcea ceea ce fusese programată să facă în astfel de circumstanţe. Din plafon ţâşni duza unui extinctor care-şi orientă ajutajul spre Zapata inundându-i faţa cu lichidul sub presiune. În loc să-l transforme într-un morman diform de spumă termopresivă, ermetic închis, jetul îi reconstrui trăsăturile. O statuie purtând încremenită o expresie surprinsă şi nemulţumită.

— Păi, sigur că da... ar fi trebuit să-mi imaginez asta. Am ajuns la tine mult prea uşor, mormăi Zapata. Făcuse un salt lateral şi, spre totala stupoare a lui Finch, îi vorbea din exteriorul transportorului. Cu sombreroul pe cap nu făcea o figură aparte în peisajul prăfos al Algraviei. Finch nu s-ar fi mirat să vadă un *burro* contemplându-şi indiferent stăpânul care

parlamenta disperat cu acest gringo dispreţuitor în timp ce-i cerşea tutun de mestecat.

— Minuţiozitatea detaliului le-a jucat de data asta o festă, măi Finch, comentă Zapata. Îi auzea vocea rostogolindu-se prin difuzoare. Apoi se pomeni din nou cu el în transportor. Îi simţea căldura de la doi paşi. Finch îşi dădu seama că n-avea unde să se retragă. „Trebuie să recunosc că m-am lăsat şi eu dus de val, continuă Zapata cu aerul cel mai firesc din lume. Suntem amândoi rezidenţi în acelaşi segment de spaţiu virtual. Pur şi simplu, sesizorii de incendiu n-aveau ce căuta în dialogul nostru, dar afurisitul de program a simţit proximitatea diferenţelor de mediu pe care le rulez eu. E ca şi cum ai intra ca un aruncător de flăcări într-o cameră frigorifică, adăugă Zapata scoţându-şi sombreroul care-l incomoda vizibil în spaţiul strâmt al postului de pilotaj. O chestie pe care trebuie s-o mai lucrez", adăugă el.

Finch remarcă basmaua roşie cu modele florale albastre înfăşurată pe scăfârlia lui Zapata. Capetele basmalei, ieşite din nodul de la spate, îi stăteau ca două urechi suplimentare atârnând blegite de-o parte şi de alta a capului. Lui Finch însă nu-i ardea să facă haz.

— Scoate-mă de aici! Scoate-mă de aici! răcni el din nou. Zapata zâmbi.

— Să cooperăm, propuse, însă abţinându-se să facă vreun pas spre Finch. Dă-mi voie să-ţi spun o istorie care arată cât de ilogic poate deveni instrumentul de analiză uman. La data de 22 octombrie 1707, patru nave ale mândrei sale majestăţi britanice, comandate de Sir Cloudesly Shovell, au atins recifele înşelătoare care tiveau Sicilia. Eroarea de navigaţie la calcularea longitudinii pe mare a dus la pierderea navelor şi moartea a peste 2.000 de oameni. Parlamentul de la Londra a instituit un premiu de 20.000 de lire sterline pentru aceea persoană care ar putea prezenta un sistem infailibil de calculare a longitudinii. Suma a atras destule minţi luminate ale vremii, dar şi şarlatani de tot felul. Cu toţii au fost luaţi în seamă de Comisia Longitudinii, care, astfel a ajuns să evalueze misterioasa „Pulbere a Simpatiei", propusă de un şmecher. Acesta afirma că descoperise un praf, care aplicat pe lama unui cuţit folosit pentru a provoca o rană cuiva, făcea ca aceea persoană să resimtă din nou durerea, indiferent unde s-ar fi aflat. Ergo, se sugera ca un număr de câini să fie însemnaţi cu acelaşi cuţit, animalele să fie plasate pe navele de război ale Marinei Regale şi cineva, aflat la Greenwich, urma să înmoaie cuţitul în fiecare amiază în Pulberea Simpatiei, făcându-i pe dulăi să urle de durere în acelaşi timp, pe navele lor, vestind navigatorilor că la Greenwich era ora 5

m.p., un element în plus la calcularea longitudinii. Ha! Zapata râdea. A trebuit să vină un ceasornicar în vârstă de 20 de ani, John Harrison, în 1730, cu instrumentul denumit HI ca problema longitudinii să fie rezolvată. Dar şi-au bătut capul şi cu „Pulberea Simpatiei", cretinii.

— Iar acum cu ce-şi bat capul? făcu Finch, inspirând adânc. Îşi roti disperat privirile de jur împrejur, notând detaliile atât de familiare. Casca aruncată în spatele fotoliului, cutele costumului, mâncărimea din nas, alergia lui la polen, atât de clasică şi uşor de învins, încât refuzase să se lase lecuit, spunând că şansele lui să dea peste vreo tufă proaspăt înflorită, cu albinele bâzâind nerăbdătoare în jur, în lumile unde-i trimiteau pentru evaluări, erau ca şi nule. Apoi decizia de a lăsa totul baltă.

Zapata râse din nou şi buzele vineţii se subţiară şi mai mult.

— Câtă poezie... pufni el. Păi cu ce să-şi bată capul? Cu mine, numai că eu n-am nici un dram de „simpatie", nici măcar cât încape pe-un vârf de cuţit. Cu mine şi cu tine, adăugă Zapata cu un gest de deferenţă. Finch simţea că-l apucă greaţa. Era ca şi cum Packman i-ar fi jurat prietenie veşnică şi scoruri-record la fiecare întâlnire.

— Cu formidabila ta compatibilitate, Finch, am fi imbatabili pe toate canalele de comunicaţie din mediile interfeţei neuronale.

Mâna întinsă de Zapata părea cuprinsă de o vibraţie discretă.

— Să nu cumva să-l atingi, Finch, glăsui nava. Am să iniţiez câteva defazări de configuraţie ca să-i dau peste cap baleiajul video. Are să-nceapă să tremure şi mai tare. Când dispare reprezentarea vizuală te scot din program, promise nava.

— Comentând concepţia despre unitatea fenomenelor şi conlucrarea forţelor în univers, reveni Zapata netulburat, Alexander Von Humboldt, a enumerat trei principii de lucru. Dă-mi voie să ţi-l amintesc pe cel de-al treilea, în caz că nu ai acces imediat la băncile de date. *„Descoperirea de noi mijloace de percepţie fizică, adică descoperirea de noi organe care aduc omul în legătură mai apropiată cu obiectele terestre, precum şi cu cele mai îndepărtate spaţii cosmice, care amplifică contemplarea şi o fac mai pătrunzătoare*." închei citatul, Finch. El numea asta „punct de vedere". Ori necesitatea de care vorbea Humboldt este o urgenţă veche de secole, pe care umanitatea se prefăcea că o urmăreşte, dar, de fapt, o ignoră în mod deliberat. Se tem, Finch. Şi refuză acest act celor care l-ar putea duce la îndeplinire. Tonul, uşor doctoral în care transplantaseră cuvintele, amintirea contemplării nu se potriveau însă defel cu imaginea brută a duhului revoluţiei mexicane. Finch clătină încet din cap. Totul i se părea neverosimil, chiar caraghios, dacă n-ar fi fost direct implicat.

— Nu ştiu ce naiba eşti, dar ai papagal, consimţi el uluit.

— Eu ştiu ce eşti, dar tu ai habar? îl încercă din nou Zapata. La acest nivel cognitiv pe care şi l-au stabilit, nici nu mă miră că eşti încercat de tentaţia realităţii. Este un imbold pe care l-am putea utiliza. Prietene, dacă tot eşti condamnat să nu-l depăşeşti, nu văd de ce n-ai veni cu mine.

Zapata făcu un pas înainte. Finch se trezi ferindu-se din calea lui. Era cu spatele la zid, aproape ghemuit lângă trapa de acces.

— Navă... scrâşni el

— *"Navă, navă, cazi, te sparge!*

Navă, navă, arzi întreagă!

Te topeşte-n fulgi şi-n pulberi,

Ca tărâţa să te spulberi"[1]. De unde naiba ştiu eu asta? se întrebă Zapata rânjind. Dar degeaba ţi-ai dori-o, Finch. Ca vector, n-ai acces la nici un program major de execuţie. Eu te pot elibera de codurile astea la fel de vizibile ca Alcatrazul în dimineţile splendide, plutind diafane peste Rhode Island, adulmecat de sutele de turişti adunaţi sub copertinele micilor vaporaşe de croazieră care dau ocol mohorâtei fortăreţe.

Finch îşi căută disperat casca. I-ar fi luat trei secunde ataşarea la costum. Zăcea între el şi Zapata, la jumătate de drum. Uitase cu desăvârşire că Zapata îl putea urmări şi în exterior, că Algravia din hublouri nu era decât o reprezentare vizuală, iar ceea ce era în faţa lui nu putea fi lichidat prin simpla depresurizare a cabinei transportorului.

— Scoate-mă naibii de aici, gemu el cu ochii spre camera frontală de luat vederi. Zapata desfăcu brusc în fâşii imaginea desincronizată. Ultimul care stărui fu rânjetul, cu aerul de fantezie a' la Lewiss Caroll, dar probabil că Zapata ştia şi povestea întâlnirii dintre Alisa şi pisica de Cheshire.

Finch se trezi lungit din nou în fotoliu.

— Dacă n-a fost un coşmar, am să mă îngrijesc să ajungi la casat, navă. Iar câţiva inşi la galere, pe douăzeci de ani, răbufni el.

— Timp obiectiv, 1 minut şi 23 de secunde de la începutul derulării programului, bubui din difuzor vocea navei.

Stărui ceva triumfător în tonalitate, iar Finch avu impresia că tocmai i se comunicaseră timpii record scoşi la alergări sub flacăra nestinsă a Olimpiadei. Pentru orice eventualitate, te-am scos din regimul de comunicare prin interfaţa neuronală, îl anunţă nava. Dacă n-ai chef, trimite-mi mesajele prin fax. Ştii numărul.

Nu remarcă nici urmă din mormanul de spumă termopresoare; pe

[1] Ray Bradbury, „Surghiuniţii", trad. Petre Solomon.

monitor se eşalonau coloanele raportului cu ultimele comenzi din sistem. „L-au luat de acolo”, se gândi fixând cu privirea locul gol, unde zăcuse statuia efemeră a revoluţionarului.

— Timp obiectiv, îngână Finch. Îşi plimbă palmele de-a lungul trupului simţind conturul concret al costumului, degetele frământară o clipă învelişul exterior şi se pomeni admirând un moment încreţiturile atât de banale, formate sub presiunea strânsorii. Era ca şi cum s-ar fi ciupit ca să vadă dacă nu visa.

— Mişcă-ţi curu’ încoace Finch, sau nu mai ştii drumul?

— Şi ce dovadă am că nu sunt tot într-o cloacă virtuală? M-ai minţit tot timpul.

— Porneşte butonul de deschidere a trapei de acces. Fără costum asigurat ai să crăpi în câteva secunde, Finch, dar tot ai mai avea timp să realizezi ce ţi se întâmplă.

— Faimoase ultime gânduri, hă?

— Nu cred că ţi-ar place să trimit un car de recoltare de probe să adune ce rămâne din tine. Sau aşteaptă să urci la bord pentru alte argumente. Era varianta pentru care se hotărâse şi el.

Puse transportorul în mişcare lăsându-l să manevreze pe propriul sistem de balizare. Oricum, nu avea de mers decât un kilometru şi vehiculul aproape că-şi călca pe urmele pneurilor. Finch se aplecă în spate întinzându-şi mână după cască. Pipăind nesigure, degetele lui atinseră însă altceva şi mâna lui zvâcni în aer săltând prada: un sombrero.